

saadanne Forudsætninger, men man skal optage Domstolen i dens Heelhed, saaledes som Grundloven har tænkt sig den, og man skal indrette den Lov, man nu vil give om Rigsretten, paa en saadan Maade, at Rigsretten kan fyldestgjøre sin Bestemmelse i det fulde Omfang, som er anviist den ved Grundloven.

Dahl: Det forekommer mig tvivlsomt, om det altid vil være muligt for Anklageren, strax, naar han er udvalgt, at kunne deducere sin Sag, saaledes som det synes mig at skulle være Bestemmelsen efter § 13, idet det nemlig der hedder: „Saa snart Anklageren er udnævnt, og den Anklagede er givet Leilighed til at faae en Forsvarer bestikket, om han vil det, eller, naar han er fraværende, saadan Bestikelse har fundet Sted, forfatter Anklageren Stævningen“ osv. Jeg troer vel, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det stager i Anklagerens Magt strax at udtage Stævningen, og deducere sin Sag strax efter Stævnamaalet, naar der er Tale om Domstole, der ikke domme i første Instants; men, da der her ikke er Tale om saadanne Domstole, saa forekommer det mig tvivlsomt, om han altid vil kunne det her. Nu veed jeg vel, at, naar Anklageren ikke til den Tid kan deducere sin Sag, kan han besgjøre en yderligere Udsættelse af Retten; men det forekommer mig dog onskeligere, at man havde overladt noget Mere til Anklageren, saaledes, at han ikke var nødsaget til strax at skulle udtage Stævning og deducere Sagen. Dette synes mig nemlig, at det ligger i den Maade, hvorpaa Begyndelsen af Paragraphen er affattet. Dermed staaer i Forbindelse mit Ønske om, at Barslet maa være større og mere reens end efter Udkastet og Udvalgets Forslag. Jeg troer, at man uden nogen Fare kan sætte Barslet til 3 Uger, hvor vedkommende Tiltalte eller Anklagede end opholder sig i Danmarks Rige, og det synes mig derfor maaskee at kunne være mere hensigtsmæssigt at sætte 3 Ugers Barslet for Personer, der have Ophold i Danmarks Rige, hvor det sag end er. Jeg troer ikke, at Sagens Behandling eller Sagens Hurtighed derved vilde lide noget. Om Rigsretten er berettiget til at dele sig i saadanne Sectioner, som Udvalget har foreslået, i hvis Følge 3 Medlemmer skulle kunne

optage Forhør paa andre Steder, om det er tilladt og overensstemmende med Grundloven, maa jeg ansee for tvivlsomt. Muligt er det, at det kan være hensigtsmæssigt, hvis det kan forenes med Grundlovens Bestemmelser. — Efter Indholdet af § 20 seer jeg ikke rettere, end at Retten skal give sit Samtykke, naar der skal optages yderligere Forhør, altsaa skal ogsaa den Tiltalte have Rettens Samtykke dertil. Dette veed jeg vel er overensstemmende med den criminelle Proceslovgivning; men det synes mig dog ikke at være saa aldeles overensstemmende med den accusatoriske Proces, som Udvalget endnu mere end Udkastet har søgt at bringe ind i Loven, og hvad der er mig det meest Betænkelige ved denne Bestemmelse, det er, at jeg heller ikke veed, om det ogsaa skulde gjælde for de civile Sager, som den kunde blive Spørgsmaal om at kunne indbringes for Rigsretten. Sæt saaledes, at der var Tale om en Erstatnings sag, saa veed jeg ikke, om det er Udvalgets Mening, at ogsaa i saadanne Tilfælde Retten skal give sit Samtykke til den Tiltalte, førend han paa et andet Sted kan optage Thingsvidner eller oplyse, hvad der maatte være fornødent. Jeg troer ikke, det er usædvanligt, at man ibetmindste har kaldet Thingsvidner i civile Sager Forhør. Skulde det nu være Tilfældet, at den, som var tiltalt til at yde Erstatning, hvor Sagen altsaa dog maaskee ikke var egentlig criminell, skulde have Rettens Samtykke for at kunne optage saadanne Forhør, som han maatte ansee nødvendige, saa forekommer det mig at være urigtigt, ligesom det ogsaa staaer i Strid med vor civile Proceslovgivning, og heller ikke kan ganske harmonere med den accusatoriske Proces i criminelle Sager.

Ordføreren: Maaskee jeg blot turde gjøre et Par Bemærkninger. Jeg har ikke opfattet § 13 saaledes, at Anklageren er forpligtet til at deducere Sagen den Dag, da Stævningen falder i Rette, og jeg troer, at, naar man sammenholder den med de følgende Paragrapher, vil det deraf sees, at det jo berøer paa Sagens særegne Bessaffenhed og Natur, hvorvidt Bevisførelsen har naaet et saadant Punkt, at der paa den Tid kan blive Spørgsmaal om nogen Deduction; jeg veed